

Değişim – Dönüşüm

İstanbul, 12 Nisan 2008

Bugün, İstanbul'da, Haseki'deki İl Merkezimizde yapacağımız konuşma, "DEĞİŞİM-DÖNÜŞÜM" konusunda olacaktır.

Fransız İhtilâli'nden beri büyük kitlelere, halka yayılır oldu aydınlara mahsus bazı kavramlar. Giderek arttı bu eğilim. Yirminci Yüzyıl'da ve en çok da günümüzde âdeta tüm bir sistem halinde "Demokrasi" adı altında toplandı bu kavramlar etrafındaki düşünceler, o düşüncelerin gelişimleri, bireşimleri. Artık bir düşünce tarzının, bir psikolojinin adıdır da Demokrasi. Bir yönetim tarzının ve hatta bir hayat tarzının adı olduğu kadar.

Rönesans'ta, hatta Rönesans öncesinde "yeni" kelimesiyle başlamıştı bu yöneliş. "Yeni Hayat" gibi. Sonra "ilerleme", "ilerleyiş", "ileri"lik kavramı geldi. Esas'ta, insanoğlunun yaşantısında ve daha büyük çerçevede, tarihte, yeni-eski izlenimi varsa da, daha uzun bir sürede ancak fark edilebiliyordu bu, sanki. Ama belki bu da bir yanılgıydı.

Giderek hayatta "değişim" in hız kazandığı söylenebilir, teoride olmasa da pratikte. Somut olması açısından. Kimileri de bunu rahatlıkla Sanayi Devrimi'ne, şimdi de "Bilgi Çağı"na bağlayarak teknoloji ile açıklamış oldular.

Bunun, ülkemize yansıması ise, "kültür değişimleri" konusuyla, "değişme", "değişim" deyimlerinde merkezleşti. Başkalaşım sayılmadı değişim. Belki bir gelişim olarak algılandı. Daha sonra "yabancılaşma", bunun özel bir yorumu gibi ifade edildi. "Devrim" se, gerek Batı'da, gerek ülkemizde kimi kesimlere göre değişimin temel dinamiğidir.

Yirmi Birinci Yüzyılda "değişim", dönüşüm" şekline çevrilmiş oldu. "Transformasyon" kelimesiyle ifade edilen dönüşüm, bugün bizim için en hayatî bir anlam ifade ediyor. Ya

da en büyük tehlike.

Gelişim ve devrim, değişimin iki mizâcına karşılıktır. Gelişme, normal, risksiz, fakat ağır, yavaş işleyen bir değişme, ilerleme süreci iken, devrim, çoğu kez hızı arttırıp ilerlemeyi sağlamak, kaybedildiği kabul edilen vakti telâfi etmek niyetiyle yola çıkıştır. Fakat öncelikle yıkmakla başlar. Yapmaya sıra gelince yapamaz. Ona sıra gelmez. Akıttığı veya akıtılmasına neden olduğu kan, sonunda onu boğar.

Bizdeki Batılılaşma Hareketine, bir süredir modernleşme, modernite yakıştırmasını yaptılar. Bunu çağdaşlaşma ile eş tuttular. Kendine dönüş, kendi özüne dönüşü, gerileme, yeniliğe, ilerlemeye ayak uyduramama gibi gördüler ve gösterdiler. Oysa, gerçek bir ilerleme, biraz kendi köküne inip oradan güç almaya bağlıdır. Rönesans, Avrupa'nın ta Eski Yunan ve Roma'ya uzanıp oradan güç alarak ileriye bugünlere atılmasıdır. Bunun bizde de olmaması için bir sebep yoktur. Üstelik bizim güç almak için antik çağa gitmemize gerek yoktur. Yeni Çağı açan islâmın yine bu çağ döneminde atılımı kendi başlangıcından veya bir döneminden, örnek olarak söylemek gerekirse, Fatih, Yavuz ya da Kanuni Dönemi'nden, ya da biraz daha sonrasından, Sultan I. Ahmed döneminden başlatılmasında atılımın köklülüğü açısından ne sakınca vardır?

Batılılaşmanın yerine konan modernite ve daha ötesi olarak Dönüşüm denen değişim, bize ister istemez başkalaşımı, kendi benliğinden soyunmayı çağrıştırıyor. Birileri bir yerde gidip de ona dönüşelim diye kendi dinlerini bekletiyorlarsa, bu, en az binyıldan beri bir millet olarak oluşmuş milletimizi göz ardı etmek, görmezlikten gelmek demek olmaz mı?

Dönüşüm, dönüştürülmek, bir toplum için ne kadar aşağılayıcı bir kavramdır, bunu nasıl olur da fark etmeyiz?

Tarihte, dinlerin ve medeniyetlerin dönüşümü söz konusu

olmamıştır. Kartaca Medeniyetini sözde Romalılaştırmak isteyen Avrupalılar, sadece yıkmışlar, yani onu mahvetmekten başka bir şey yapmamışlardır. Aynı trajediyi, Antik Mısır Medeniyeti de yaşamıştır. Daha sonra Hind ve Çin'e, İslâm Medeniyeti'ne musallat olan Batılılar, onları yıkmak, bir daha dirilmemeleri için özbenliklerini yok etmek, özgüvenlerini ortadan kaldırmak istemişlerdir. 20. Yüzyılda, Doğu Medeniyetleri, Batı'nın bu tasallutundan kendilerini sıyırmaya başlamışlardır. Ancak, maalesef, İslâm Âlemi, 21. Yüzyıla daha sistemli bir Batı istilâsına uğrama talihsizliği ile başladı. Bu istilâ ile uğraşma, birçok on yılları alacak bir süreçtir. Ümit edelim ki, yüzyıl sürmeden, Batılılar kovulsun güzelim İslâm ülkelerinden. Bizi kendilerine dönüştürme istek ve iddiaları kursaklarında kalsın. Ve içimizden çıkıp da, onlara "dönüşme" mizi bir mârifet, övünülecek bir başarı gibi gösteren, bunu medeniyet yolunda bir ilerleme gibi sunanlara da sadece acımak gerekir. Bu denli onur yoksulluğu, tarihte nadiren görüldüğü gibi, gelecek için de, herhalde, insanlığın kabul etmesi mümkün olmayan, beklenmemesi gereken, bir kırılma çizgi örneği olacaktır.

Uyanması gerekiyor İslâm Dünyasının. Bir devin uyanması gerektiği gibi uyanması gerekiyor. Hind'den, Çin'den geri kalmayacağını göstermesi gerekiyor. Batı'ya gereken dersi vermesi gerekiyor.

Eğer bir dönüşüm mukadderse, kendimize dönüşmeliyiz, başkasına değil. Kaçınılmazlığın böylesini, yani kişiliklisini aramalıyız. Öbür türlü kişiliksizleşmeden başka bir şey değildir. Bu tür batılılaşma, modernite dönüşümü, tam anlamıyla kişiliksizleşmedir. Bu tür kişiliksizleşme ise dirilmesiz ölümdür.

Medeniyetler birbirine hocalık yapmıştır, isteyerek istemeyerek. Ama dönüşme denilen medeniyet soysuzlaşması, sadece, uşaklaşmadır; uşaklaşmadan başka bir şey değildir. Hiçbir zaman, taklit edilene eşit olma, sağlıklı olarak onun aynısını gerçekleştirme, dönüşüm iddiasıyla sağlanamaz. Mısır

Medeniyetine Mezopotamya Medeniyeti, Eski Yunan Medeniyetine Mısır Medeniyeti, Eski Roma Medeniyetine Eski Yunan Medeniyeti, Batı Medeniyetine de İslâm Medeniyeti, doğuşlarında, varoluşlarında, en azından, bir açıdan ata olma gibi bir özellik taşır gibi görünmüşlerdir. Bugün Batı Medeniyetinin İslâm Medeniyetine bu gibi bir bağla alıp vereceği fazla bir şey yoktur. Torun, dönüp ata olamaz atasına. Hele böylesine bir torun! İslâm Dünyası yine kendi içine dönüp bakarak, kendi değişimini, dönüşümünü, gelişim, devrim ve dirilişini gerçekleştirecektir. Bu, kolay olmayacaktır. Bu, belki de, islâmın doğuşundan sonraki en büyük varolma savaşımız olacaktır. Haçlı Seferlerine, Moğol İstilâsına uğradığımızdan daha beter bir saldırı ile karşı karşıyayız. Bu yüzden, bu savaşı kazanırsak, yeniden doğmuş ve dirilmiş olacağız. Bu, ikinci Doğuş olacaktır.

YÜCE DİRİLİŞ PARTİSİ

Genel Başkanı

A. Sezai KARAKOÇ